

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/255/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612208967
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4612208967.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Marty Molnárovej a JUDr. Evy Šiškovéj, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní navrhovateľa zo dňa 12. 03. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 30. januára 2015 č. k. 9C/676/2012-66 a o odvolaní navrhovateľa zo dňa 19. 05. 2015 proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 24. 03. 2015 č. k. 9C/676/2012-89, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 24. 03. 2015 č. k. 9C/676/2012-89 potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa od odporcu domáhal zaplatenia sumy 18.882,92 eur ako náhrady majetkovej škody a sumy 3.776,58 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Topoľčany) spočívajúcom v nedodržaní lehoty 15 dní na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia pre súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/51/2011, pričom navrhovateľ tvrdil, že súd o tejto žiadosti rozhodol až dňa 01. 04. 2011 (konanie začalo 19. 01. 2011) tak, že uznesením zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, teda s omeškaním viac ako 72 dní. Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa po právnej strane odôvodnil citáciou ust. § 3 ods. 1, písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1 vyššie citovaného zákona, ako i ust. § 41 ods. 1, 2 písm. c/, d/, i/ a ust. § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ v podanom návrhu tvrdil, že z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní a vykonaním úradného postupu

bez splnenia zákonných podmienok) mu vznikla majetková škoda v celkovej sume 18.882,92 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi. Taktiež si uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú považoval za primeranú v sume 3.776,58 eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou), pretože samotné konštatovanie porušenia (jeho) práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu mu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý bol dôsledkom nesústreďenej činnosti okresného súdu takej intenzity, ktorá mala za následok zmarenie nútenej vymožiteľnosti jeho majetkového práva.

Zo spisu Okresného súdu Topolčany sp. zn. 11Er/51/2011 súd prvého stupňa zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd dňa 04. 02. 2011, a to na základe návrhu oprávneného zo dňa 19. 01. 2011 na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 24. 11. 2010 vydaný v konaní pod sp. zn. SR 11169/10 a exekučný súd uznesením zo dňa 16. 03. 2011 č. k. 11Er/51/2011-10 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Na základe odvolania oprávneného vo veci rozhodoval i odvolací súd, ktorý uznesením zo dňa 31. 05. 2011 č. k. 11CoE/19/2011-22 potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako exekučného súdu.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný v celom rozsahu, a preto ho zamietol. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok, a to: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne. V prípade, ak chýba čo i len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno je vždy na poškodenom, a teda v predmetnej veci na navrhovateľovi.

Zákon nedefinuje pojem nesprávny úradný postup, a preto podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na uplatnené náhrady z údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, keď svoje rozhodnutie vydal až po uplynutí lehoty 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdu. V tejto súvislosti súd prvého stupňa zdôraznil, že lehota 15 dní platila iba v prípade, ak súd vydá súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora nebolo žiadnou zákonnou lehotou limitované, a teda nedošlo ani k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že exekučný súd nedodržel zákonnú lehotu.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu, najmä však podľa týchto základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Prípadné nedodržanie primeranej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody, pričom sa nevedelo žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v predmetnom exekučnom konaní.

Súd prvého stupňa taktiež uviedol, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ukladá exekučnému súdu ex officio skúmať predložený exekučný titul nielen z hľadiska formálneho, ale i z hľadiska vecného a s poukazom na ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov bol exekučný súd oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v tomto ustanovení, teda bol povinný preskúmať, či rozhodcovská zmluva (ako základ pre vydanie rozhodcovského rozsudku) bola medzi zmluvnými stranami platne uzavretá.

V predmetnej veci nebol zistený nesprávny úradný postup exekučného súdu, v dôsledku čoho nemohol navrhovateľovi vzniknúť ani ním uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a

nebola teda splnená ani podmienka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy ako i jej rozsah.

Navrhovateľom uplatnený nárok súd nepovažoval za premlčaný, ani za predčasne podaný.

O návrhu navrhovateľa zo dňa 27. 04. 2011 na prerušenie konania v predmetnej veci podľa ust. § 109 ods. 2, písm. c/ OSP (podanom s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť tento súd v exekučnom konaní vedenom na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky a v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameraných na ochranu spotrebiteľa) súd prvého stupňa rozhodol tak, že ho zamietol, pričom tak urobil v rozhodnutí vo veci samej. Mal za to, že zodpovedanie prejudiciálnych otázok uvádzaných navrhovateľom nemá význam pre rozhodnutie v tomto súdnom konaní, nakoľko odpovede na predmetné otázky nemajú vplyv na odôvodnenie tohto rozsudku, ktorým bola zamietnutý návrh navrhovateľa z dôvodov absencie predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, lebo mu žiadne nevznikli a žiadne si ani neuplatnil a nešpecifikoval.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru navrhovateľa možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Navrhovateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lége ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom

nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote“.

Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ uviedol, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a týmto posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozsudku tvrdil, že navrhovateľ nepreukázal, že mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, je zrejmé, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplýva, aké konkrétne náklady navrhovateľ vynaložil v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Navrhovateľ požiadala o vypracovanie znaleckého posudku ešte 01. 03. 2013 a jeho vypracovanie je tak dôkladné a vzhľadom na množstvo spracovaných podkladov bolo tak zložitá, že trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívna, ktorú navrhovateľ nemohol ovplyvniť a vzhľadom na plynutie premlčacích lehôt bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to i situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom, nakoľko nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Navrhovateľ bol toho názoru, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

K návrhu na prerušenie konania navrhovateľ uviedol, že ak bol tento doručený súdu v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu a bol podaný z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu tohto svojho tvrdenia navrhovateľ poukázal na judikatúru krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 9Co/174/2014).

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca k odvolaniu navrhovateľa nepodal vyjadrenie.

Súd prvého stupňa dňa 24. 03. 2015 vydal uznesenie č. k. 9C/676/2012-89, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur podľa položky č. 7a, Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, a to s poukazom na poznámku č. 3 k položke 1 tohto sadzobníka, ust. § 5 ods. 1, písm. a/, § 17 ods. 2, § 18ca vyššie citovaného zákona. Zároveň navrhovateľa poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod zrušenia uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí i Krajský súd v Žiline (napr. uznesenie zo dňa 30. 07. 2013 v konaní pod sp. zn. 8Co

295/2013). Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého „za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“. Zdôraznil, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2008 v konaní pod sp. zn. 5 M Cdo 14/2007, v ktorom bol vyslovený názor, že spoplatnenie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania a v prípade, ak prichádza do úvahy zužujúci i rozširujúci výklad, treba uprednostniť vždy ten výklad, ktorý je na prospech poplatníka. S týmto názorom podľa navrhovateľa korešponduje i názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.8.2011 v konaní pod sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, v zmysle ktorého bolo súdne konanie v čase začatia konania o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov, pričom išlo o vecné oslobodenie, ktoré vyplývalo priamo zo zákona, a teda konanie bolo od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa potom neplatí poplatok. Tento záver potvrdzujú i rozhodnutia vydané Okresným súdom Komárno a Okresným súdom Rimavská Sobota, ktoré pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatkov za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012). Na podporu vyššie uvedeného záveru navrhovateľ poukázal na časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sa konalo dňa 27. 11. 2013, na ktorom sa preberala i otázka vzniku poplatkovej povinnosti podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil bez náhrady a ak tento postup prvostupňový súd nevyužije, aby napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní navrhovateľa, ako i súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom (ust. § 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP bez výnimiek uvedených v ust. § 213 ods. 2 až 7 OSP) a po zistení, že obe odvolania navrhovateľa boli podané v zákonom stanovenej lehote a spĺňajú zákonom stanovené náležitosti (ust. § 201 ods. 1, § 204 ods. 1, § 205 a nasl. OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania

a rozsudok verejne vyhlásil (ust. § 214 ods. 2 OSP pri dodržaní ust. § 156 ods. 3 OSP). Odvolací súd preskúmal obe odvolaním napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako i konania, ktoré im predchádzali a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 30. 01. 2015, ani proti uzneseniu zo dňa 24. 03. 2015 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako i uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, nakoľko súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vec aj správne právne posúdil a správne rozhodol i pokiaľ ide o poplatkovú povinnosť navrhovateľa za podanie odvolania. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 10. 2012 (teda i v čase začatia odvolacieho konania v predmetnej veci), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 veta prvá, vyššie citovaného zákona, poplatníkom je: a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu, V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vyššie citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1 vyššie citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca vyššie citovaného zákona, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že navrhovateľ v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu, samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 1, 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody v sume 18.882,92 eur a nemajetkovej ujmy v sume 3.776,58 eur z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Er/51/2011. Majetková škoda 18.882,92 eur podľa tvrdenia navrhovateľa predstavovala náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Navrhovateľ v podanom návrhu tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyhnutnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Odvolací súd k tomu uvádza, že v čase začatia exekučného konania, t. j. 19. 01. 2011 (kedy bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie) bolo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku formulované tak, že lehota 15 dní neplatila, ak súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a v takom prípade žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol, pričom zákon na toto rozhodnutie žiadnu lehotu nestanovil. Uvedená lehota neplatila ani v prípade, ak sa exekúcia mala vykonať na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila alebo na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Odhliadnuc od tejto podstatnej skutočnosti odvolací súd zdôrazňuje, že z exekučného spisu Okresného súdu Topoľčany vedenom pod sp. zn. 11Er/51/2011 je nepochybné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 04. 02. 2011, exekučným titulom bol rozhodcovský

rozsudok vydaný dňa 24. 11. 2010 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. v konaní pod sp. zn. SR 11169/10 a exekučný súd ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 16. 03. 2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 07. 2011 potom, ako odvolací súd na základe odvolania oprávneného uznesením zo dňa 31. 05. 2011 č. k. 11CoE/19/2011-22 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení tohto uznesenia nemožno automaticky považovať za nesprávny úradný postup, ako to tvrdí navrhovateľ, ktorý v tomto smere nepredložil súdu žiadne dôkazy preukazujúce, že by sa o takýto (nesprávny) postup súdu malo jednať a na základe čoho. Zo zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie taktiež ešte nemožno vyvodiť ani vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdený nelegálny a nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Er/51/2011, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume 18.882,92 eur. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na navrhovateľovi.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 3.776,58 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny a príslušenstva) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa uvádza, že ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. V dôsledku zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ešte automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vnútornými zásahmi do spoločnosti, ovplyvňovaním podnikateľského prostredia a rozhodovania, porušením jeho práv, stratou legitímnych očakávaní, že nastane stav predpokladaný zákonom, stratou dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a pod.. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Er/51/2011 bola doručená exekučnému súdu dňa 04. 02. 2011 a súd túto žiadosť zamietol uznesením zo dňa 16. 03. 2011 (teda nie viac ako 72 dní, resp. so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe ako to tvrdí navrhovateľ), a túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy ako rozhodujúcu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy. V predmetnej exekučnej veci neboli konštatované prietahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu navrhovateľa, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity, (naďalej poskytoval úvery), pričom neboli preukázané ani vnútorné zásahy do spoločnosti, na ktoré navrhovateľ poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na samotný exekučný titul, na základe ktorého exekučný súd dňa 16. 03. 2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Týmto exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 24. 11. 2011, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 11169/10 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a X. L. ako dlžníkom. Rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc na vydanie rozsudku z rozhodcovskej doložky zakotvanej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012), v dôsledku čoho potom tento rozsudok nemôže predstavovať ani prekážku veci rozhodnutej. Exekučný súd v prípade, ak je ako exekučný titul predložený rozhodcovský rozsudok je oprávnený a povinný zároveň preskúmať i podklady, ktoré vydaniu rozhodcovského rozsudku predchádzali a tak tomu bolo i v tomto prípade.

Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možné považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Súd prvého stupňa nariadil vo veci pojednávanie nadeň 05. 12. 2014, na ktoré predvolal i právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý mal doručenie predvolania vykázané dňom 05. 11. 2014. Dňa 27. 11. 2014 bolo súdu doručené mailové podanie - návrh navrhovateľa zo dňa 27. 11. 2014 na prerušenie konania v predmetnej veci z tam uvedených dôvodov. Pojednávanie konané dňa 05. 12. 2014 súd prvého stupňa odročil na deň 30. 01. 2015 za účelom doručenia predmetného návrhu na

prerušenie konania odporcovi, pričom na tento termín pojednávania riadne a včas predvolal i právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý mal doručenie predvolania vykázané dňom 11. 12. 2014, ale pojednávania sa nezúčastnil a v mailovom podaní zo dňa 23. 01. 2015 opätovne zaslal súdu prvého stupňa návrh na prerušenie konania zo dňa 23. 01. 2015 a požiadal o odročenie pojednávania na neurčito z dôvodu, že v konaní zaslali návrh na prerušenie konania do rozhodnutia súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť odporkyňa v 1. rade (Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti SR) v konaní o náhradu škody pre vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. O tomto návrhu na prerušenie konania musí súd rozhodnúť písomným uznesením, a preto považuje navrhovateľ svoju účasť na pojednávaní za nehospodárnu. Súd prvého stupňa žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel a vec prejednal na pojednávaní konanom dňa 30. 01. 2015, pričom sa vysporiadal i návrhom navrhovateľa na prerušenie konania a rozhodol o ňom. Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 30. 01. 2015 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania. V postupe súdu prvého stupňa nemožno vzhľadom na vyššie uvedené konštatovať odňatie možnosti konania pred súdom ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu. Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii fotokópiu exekučného súdneho spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 11Er/51/2011, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ani nevykonanie, resp. nevyhodnotenie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa (napr. nevykonanie navrhnutého dokazovania, resp. neoboznámenie sa s predloženým znaleckým posudkom) nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP). Odvolací súd je toho názoru, že vykonávanie ďalšieho dokazovania v predmetnej veci (napr. oboznamovaním sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 ako sa toho domáhal navrhovateľ v podanom odvolaní) by bolo, s poukazom na zistený skutkový stav a nepreukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, nadbytočné a nehospodárne.

K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne citoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. Odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Topoľčany vedeným pod sp. zn. 11r/51/2011 zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako 72 dní sa nezakladá na pravde a k navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu nedošlo. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný dňa 19. 01. 2011 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 04. 02. 2011, pričom exekučný súd o nej rozhodol uznesením zo dňa 16. 03. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 07. 2011 potom, ako odvolací súd uznesením zo dňa 31. 05. 2011 č. k. 11CoE/19/2011-22 toto uznesenie potvrdil. Navrhovateľ nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Er/51/2011, vznik majetkovej škody a ani nemajetkovej ujmy, ktorá by mu mala vzniknúť v dôsledku zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Je potrebné zdôrazniť, že na vykonanie tohto úkonu, t. j. zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov) v znení neskorších predpisov platnom v čase začatia a priebehu exekučného konania nikdy nestanovil lehotu 15 dní.

So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/02, I. ÚS 70/02, I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00) ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty (ktorá ale v tomto prípade nebola ani stanovená) nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty (ak by bola stanovená) nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo

nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu tak, ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd prvého stupňa v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane navrhovateľa, bolo nadbytočné a nevhodné vykonávať dokazovanie na preukázanie výšky navrhovateľom tvrdenej škody.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Odvolací súd k tomu uvádza, že exekučný súd pri zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu (nebola ani stanovená) a o žiadosti súdneho exekútora rozhodol v primeranej lehote, čo znamená, že nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepochybil a jeho konaním nedošlo k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého navrhovateľ odvíja svoj nárok, v dôsledku čoho nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa. Exekučným titulom v danej veci bol nultý akt, z právneho hľadiska neexistujúci a nezaväzujúci a zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe takéhoto exekučného titulu navrhovateľovi žiadna škoda ani nemohla vzniknúť. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase.

Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozsudku správne vysporiadal i s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania (zo dňa 27. 11. 2015 a 23. 01. 2015), ktorý bol súdu doručený elektronickými prostriedkami bez podpísania zaručeným elektronickým podpisom, pričom nebol v zákonom stanovenej lehote (ani neskôr) doplnený. Súd o podanom návrhu na prerušenie rozhodol a s dôvodmi uvedenými súdom prvého stupňa v odôvodnení jeho rozsudku týkajúcimi sa návrhu na prerušenie konania sa odvolací súd stotožnil a v plnej miere na ne poukazuje. V súvislosti s podaným návrhom na prerušenie konania, ktorý bol súdu doručený mailovou formou bez zaručeného elektronického podpisu však odvolací súd poukazuje i na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15. 04. 2011 v konaní pod sp. zn. 1 Ndc 6/2011.

Za nedôvodné považoval odvolací súd i odvolanie navrhovateľa zo dňa 19. 05. 2015 proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 24. 03. 2015 č. k. 9C/676/2012-89, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20,- eur za podanie odvolania. Navrhovateľ v podanom odvolaní zo dňa 19. 05. 2015 (proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie - odvolacie konanie sa vedie na odvolacom súde pod sp. zn. 11Co/256/2015) používa v podstate argumentáciu spočívajúcu v tom, že nemá povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania, nakoľko samotné konanie v predmetnej veci, v ktorom sa domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa začalo pred 01. 10. 2012, kedy podal na súd návrh a v tom čase s poukazom na ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov bolo konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. S poukazom na uvedené potom i argumentácia odvolacieho súdu bude spočívať v nasledovných konštatovaniach.

Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa Sadzobníka súdnych poplatkov ustanovený poplatok z návrhu, odvolania alebo dovolania, pričom v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie vo veci samej a poplatok sa vyberá podľa rovnakej sadzby ako v prvostupňovom konaní za podanie návrhu. Poplatková povinnosť vzniká už podaním odvolania. Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne postupoval, keď navrhovateľovi uznesením uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, za podanie odvolania zo dňa 12. 03. 2015 proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 30. 01. 2015 č. k. 9C/676/2012-66.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a k tvrdeniam navrhovateľa v podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 24. 03. 2015 (uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie) odvolací súd uvádza, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona. Od 01. 10. 2012 bolo toto ustanovenie (§ 4 ods. 1, písm. k/) zrušené. Keďže odvolacie konanie sa v predmetnej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 12. 03. 2015), ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 12. 03. 2015 nemožno na odvolacie konanie aplikovať ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), ale je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 8 Sžf 37/2010 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Povinnosťou navrhovateľa bolo teda zaplatiť súdny poplatok pri podaní odvolania vo veci samej, ale nakoľko tak navrhovateľ neurobil, súd mu poplatkovú povinnosť uložil uznesením a tento súdny poplatok sa bude vymáhať v prípade, ak ho navrhovateľ nezaplatí dobrovoľne.

Súd teda konal na základe zákona a v súlade s ním a v žiadnom prípade nerozširoval okruh úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, ako to tvrdil navrhovateľ v podanom odvolaní. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa súdny poplatok vyberá zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ak poplatkovej povinnosti podlieha podanie žaloby, podlieha jej i podanie odvolania. V prípade, ak by zákonodarca mienil nespoplatniť odvolacie konanie vo veciach týchto žalôb, bol by to v predmetnom zákone i upravil, napr. ako pri položke 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, ku ktorej prislúcha poznámka, že v odvolacom konaní sa poplatky podľa tejto položky nevyberajú.

V predmetnej veci teda súd prvého stupňa postupoval správne podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a/ a ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, v zmysle ktorej sa poplatky podľa rovnakej sadzby platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotný návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony, vrátane podaného odvolania. Zo žiadneho ustanovenia vyššie citovaného zákona nemožno vyvodiť záver, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako na to poukazuje navrhovateľ v podanom odvolaní. Zo strany okresného súdu nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, na ktoré navrhovateľ v odvolaní poukazoval, nebolo možné v predmetnej veci aplikovať, nakoľko sa týka inej poplatkovej situácie (súdnych konaní, resp. poplatkov, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú). V prejednávanej veci o takýto prípad nejde a súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve pod položkou č. 7a, v zmysle ktorej súd prvého stupňa i postupoval, keď navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v správnej výške, pričom aplikoval správny právny predpis a správne ho i vyložil a k použitiu analógie zo strany súdu nedošlo.

Odvolacie konanie je samostatným konaním (v ktorom sa rozhoduje o odvolaní) a navrhovateľovi ako odvolateľovi v súvislosti s podaním odvolania zo dňa 12. 03. 2015 vznikla poplatková povinnosť. Je nesporné, že odvolacie konanie sa začalo po 30. 09. 2012, a preto vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa ako odvolateľa je potrebné posúdiť i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012, a to ust. § 18ca vyššie citovaného zákona, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. Navrhovateľ podal odvolanie zo dňa 12. 03. 2015, ktoré bolo doručené súdu dňa 12. 03. 2015 a v tento deň sa začalo odvolacie konanie, pričom ale súdny poplatok za odvolanie nezaplatil.

K námietke navrhovateľa, uvedenej v odvolaní zo dňa 19. 05. 2015, že napadnuté uznesenie zo dňa 24. 03. 2015 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej časti. Musí však byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky a tieto náležitosti odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje, vrátane správnej citácie právnych predpisov, podľa ktorých súd prvého stupňa rozhodoval.

V súvislosti s poplatkovou povinnosťou navrhovateľa odvolací súd dáva do pozornosti navrhovateľa i uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti navrhovateľa riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) v odvolacom konaní vedenom na základe odvolania podaného navrhovateľom proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš a Okresného súdu Ružomberok, ktorým tieto súdy zamietli návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Za podané odvolanie bola navrhovateľovi uznesením uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok a krajské súdy (Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 29. 10. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 548/2013, uznesením zo dňa 05. 09. 2013 v konaní pod sp. zn. 16 Co 538/2013 a Krajský súd v Žiline uznesením z 25. 07. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 320/2013) potvrdili uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti navrhovateľovi. Jedná sa teda o skutkovo totožnú situáciu pri vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie vo veci náhrady škody a nemajetkovej ujmy v prípade odvolacieho konania začatého po 30. 09. 2012, nakoľko i odvolacie konanie v tejto predmetnej veci sa začalo po 30. 09. 2012, teda v čase, keď už podanie odvolania vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podliehalo poplatkovej povinnosti.

Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti (t. j. v čase podania odvolania) a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20,- eur s poukazom na ust. § 6 ods. 2 vyššie citovaného zákona a položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k tomuto zákonu.

Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní poukazoval na rozhodnutia (uznesenia) Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2008 v konaní pod sp. zn. 5 M Cdo 14/2007 a zo dňa 10. 08. 2011 v konaní pod sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, tieto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno v predmetnej veci aplikovať, nakoľko riešili inú poplatkovú situáciu. Bezpredmetné je i poukazovanie na zápisnicu z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 11. 2013, a to vzhľadom na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti navrhovateľa riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i odvolaním napadnuté uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti za podanie odvolania, odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.